

ΝΕΠΑΛ: Δύο σεισμοί που εξαφάνισαν πόλεις και την αξιοπρέπεια της γυναίκας

ΝΙΚΗ ΚΑΛΤΣΟΓΙΑ - ΤΟΥΡΝΑΒΙΤΗ

Oι πρόσφατοι σεισμοί στο Νεπάλ έφεραν τον κόσμο ολόκληρο μάρτυρα μιας οργής του εγκέλαδου, που ισοπέδωσε πόλεις και χωριά του Νεπάλ, μιας φτωχής χώρας της Ασίας. Φυσικό, αναμφισβίτη, φαινόμενο. Αναγκαίο όμως όπως καταθέτουν οι σεισμολόγοι για την εξέλιξη της φύσης. Σ' αυτούς οφείλεται η ομορφιά και η ποικιλία της γεωλογικής διαμόρφωσης του πλανήτη μας. Πρόβλεψη μέχρι στιγμής μόνο μακροχρόνια είναι δυνατή και βέβαια η καταγραφή των σεισμογενών περιοχών είναι γνωστή. Γνωστές επίσης είναι οι μέθοδοι για την αντιμετώπισή τους, που αν για τις πολύ αναπτυγμένες χώρες είναι αδύνατη η εφαρμογή αντισεισμικής προστασίας, για πόλεις με ιστορικό παρελθόν ή για πολύ φτωχές χώρες η πρόληψη είναι αδύνατη, αν μη ανύπαρκτη και τα θύματα σε ανθρώπους, σπίτια και υποδομές ανυπολόγιστα.

Ολος ο κόσμος έγινε μάρτυρας της τραγωδίας στο Νεπál. Οι οθόνες των πλεοράσεων και τα άλλα MME, μας ανάγκασαν να βιώσουμε τον πόνο από τις καταστροφές στη χώρα αυτής, αλλά και να δούμε τις ουντονιομένες προσπάθειες βιόθειας από τη διεθνή κοινότητα, καθώς και από τις μεγάλες κοινωνικές οργανώσεις. Όμως πόσο κρατάει η θλίψη μας για τέτοια φαινόμενα; Ήδη οι κάμερες των MME στράφηκαν στα εσωτερικά προβλήματα που μαστίζουν τη χώρα ή σε ανάλαφρα λάιφ στάιλ προγράμματα. Έτσι νομίζουμε ότι ο πόνος είναι αλλού. Και πράγματι είναι αλλού.

Όμως πόσο αλλού; Υπάρχουν γεγονότα χωρίς σύνορα. Ερινύες που πλανώνται πάνω από τον πολιτισμένο κόσμο και ζητούν κάθαρο. Ερινύες που χλευάζουν τον πολιτισμό μας. Ερινύες που καλούν σε αφύπνιση. Μια τέτοια απεγγνωμένη κραυγή δημοσίευσε η πλεκτρονική έκδοση της γαλλικής εφημερίδας L'OBS, της 15ης του μηνός. Είναι το μεγάλο ρεπορτάζ από το Νεπάλ της Carolin Michel με τίτλο: «Για τις γυναίκες του Νεπάλ»

Γράφει: «Μετά τους δύο σεισμούς στο Νεπάλ πολλές γυναίκες έχουν χάσει τη δουλειά τους και ό,τι τους επέτρεπε να ζουν μετά την απουσία του άνδρα και της οικογένειάς τους. Δεν έχουν κανένα καταφύγιο, ούτε δουλειά, καμιά οικονομική βοήθεια, ούτε καν το καθημερινό. Μένουν μόνες στο σπίτι γιατί τα στρατόπεδα είναι επικίνδυνα. Οι άνδρες πί-

vous. Όλοι είναι υπό πίεση. Υπάρχουν βιασμοί και γυναίκες που εξαφανίζονται. Όλα αυτά αποτελούν μια ονειρευτή λεία για τους διακινητές. Η εμπορία γυναικών και παιδιών είναι μια επίμονη μάστιγα στο Νεπál. Οι επίσημοι φορείς ανεβάζουν σε 14.000 χιλιάδες τον αριθμό των γυναικών και των παιδιών που γίνονται θύματα σεξουαλικής βίας καθημερινά. Οι περισσότερες γυναίκες στέλνονται στην Ινδία, στις χώρες του Κόλπου και πιο σπάνια στην Αφρική, όπου αγοράζονται από πλούσιους ιδιώτες ή ιδιοκτήτες οίκων ανοχής και εξαφανίζονται χωρίς κανένα ίχνος.»

Ας αφυπνισθούμε. Η ευμάρεια του δυτικού κόσμου, αλλά και η αποκλειστική επικέντρωση του ενδιαφέροντος στις χώρες της Ευρώπης, του που πλήπτονται από τη μεγάλη οικονομική κρίση ας μη γίνει «πέπλος αγνοίας» για ό,τι συμβαίνει γύρω μας και αφορά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια της γυναικας. Ο κόσμος μας είναι πολύ μικρός. Η φωτιά στο σπίτι του μακρινού γείτονα ας μη νομίσουμε ότι είναι δική του υπόθεση. Έτοι κάπκε ένα πλούσιο και γεμάτο ζωντάνια και πλούτο μεγάλο ελληνικό χωριό, έξω από την Κωνσταντινούπολη, λίγο μετά τις αρχές του περασμένου αιώνα. Ένα ελληνικό σπίτι έπιασε φωτιά αλλά οι τότε αρχές του τόπου όχι μόνο δεν ενεργοποίησαν τις όποιες δυνατότητες είχαν να σβήσουν τη φωτιά, αλλά έλεγαν: «Ας καούν οι γκιασούρηδες».

Όμως τα σπίτια ήταν ξύλινα και τα πυρωμένα καρφιά πετάγονταν σα σφαίρες στον αέρα και κατέκαψαν όλο τα σπίτια του χωριού. Ελλήνων και Τούρκων.

Ας κατανοήσουμε επιτέλους
ότι η υπόθεση της αξιοπρέπειας που
γυναίκας είναι υπόθεση όλων. Μέ-
γιστο κριτήριο πολιτισμού και σεβα-
σμού των δικαιωμάτων του ανθρώ-
που. Και αυτό ισχύει όχι μόνο για το
δυτικό αλλά και για κάθε πολιτισμό.
Ακόμη κι' αν μένουμε ασυγκίνητοι
και θεωρούμε φεμινιστικό παρα-
λήρημα το κάλεσμα αυτό δεν είναι.
Οικονομική ανάπτυξη και σεβασμός
της αξιοπρέπειας του ανθρώπου εί-
ναι έννοιες αλληλένδετες. Αυτό ανα-
δεικνύεται σε θεμελιώδες ζήτημα
όλων των μετά την 1η Παγκόσμια
Διάσκεψη για τον Πληθυσμό και την

Ανάπτυξην που άρχισαν από το 1954 στην Ρώμη. Πολύ έντονα καταγράφεται στις επόμενες πέντε παγκόσμιες διασκέψεις μέχρι σήμερα. Ειδικά για την 5η Παγκόσμια Διάσκεψη, που έγινε στο Κάιρο το Σεπτέμβριο του 1984, που οποία όπως γενικά αναγνωρίζεται και επίσημα μέχρι σήμερα «έχει κερδίσει μια θέση στην ιστορία», δίνει ιδιαίτερη σημασία στην ανάγκη σε βασικού των δικαιωμάτων των γυναικών και γενικά ενδυνάμωσης της θέσης τους. Φυσικά η εφαρμογή της περιόρισης Διεθνούς Σύνιβασης για την

περιφέραις Στερεάς Εγγύδος, για την Εξάλειψη των Ανιοσπίτων σε Βάρος των Γυναικών, του 1979, που τέθηκε σε ισχύ το 1981, γνωστή πλέον με τα αρχικά της στα αγγλικά CEDAW, θα αρκούσε για τις ανει-

λημμένες δεομέδεις των κρατών για το σεβασμό της αξιοπρέπειας των γυναικών, όρο που αναφέρεται όχι μόνο στο σεβασμό των δικαιωμάτων τους, αλλά κυρίως και ανάληψης δράσεων για την εξάλειψη των στερεοτύπων, απ' όπου κι' αν προέρχονται, και θέσπισης θετικών μέτρων

Κι' όμως π. Δύση, με ό, πι
αυτό σημαίνει για τον οικουμενικό¹
πολιτισμό και την ανάπτυξη, γηρί-
ζει το πρόσωπο αλλού. Και σήμερα,
ίσως περισσότερο από οποιαδήποτε
άλλη ιστορική περίοδο του πολιτι-
σμού μας ανθρωπότητας ισχύει αυτό²
που ο μεγάλος διανοούμενος μας
εποχής μας Κώστας Ε. Τσιρόπουλος
έγραψε :

Κανμένο κορίτσι! Βαστάς το
βάρος όλου του κόσμου στο κορμί¹
σου, την βιαιότητα και την χυδαιότη-
τα. Τι να έχουν δει τα μάτια σου, πό-
σες χιλιάδες χέρια μάλαξαν ως τώρα
το κορμί σου; Εμείς σχεδιάζαμε την
Επανάσταση, εμείς χαιρόμασταν
μας' αγαθά μιας μας Επανάστασης,
κι' εσύ εδώ κάτω, δεμένη σα ζώο στο
κρεβάτι αυτό που με ζεσταίνει, πλή-
ρωσες για όλους μας, σαν όργανο
του πόθου μας, μαρτυρημένο.

Έως πότε; Έως ότου αφυπνισθούμε...